

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 lipca 2023 r.

DIH-3.707.41.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - III/53/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c i d ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 17 kwietnia 2023 r. (D/KA.NR.8361.13.2023), na mocy której przedsiębiorcy Sebastianowi Ponikowskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Sebastian Ponikowski PROLINE (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”, „kontrolowanym”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 25 stycznia do 2 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Wielkopolskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr D/KA.NR.8361.13.2023 z 25 stycznia 2023 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie należącym do ww. przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie zawiadomiono przedsiębiorców o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że w dniu kontroli w ofercie sklepu znajdował się sprzęt elektryczny i elektroniczny, a tym samym przedsiębiorca podlega obowiązkowi dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622, zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”.

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy,
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie przekazał informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi.

Ponadto w ofercie kontrolowanego stwierdzono, wbrew przepisom art. 39 pkt 3 ww. ustawy, sprzęt bez dołączonej informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy, tj. o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy, oraz informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

W toku kontroli wszystkie informacje wymagane przepisami art. 37 ust. 1 - 3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie zostały uwidocznione w punkcie sprzedaży, a zakwestionowany sprzęt przedsiębiorca wycofał z obrotu handlowego do czasu uzupełnienia oznakowania.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli D/KA.NR.8361.13.2023 z 2 lutego br.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 w związku z art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „kpa”), Wielkopolski WIIH zawiadomieniem z 17 marca br., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o użytym sprzęcie. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się, co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami.

W odpowiedzi przedsiębiorca skierował do Wielkopolskiego WIIH pismo z 31 marca br., w którym przedstawił swoje stanowisko w sprawie. Wskazał, że na początku stycznia dokonano zmiany lokalizacji sklepu, a wszystkie informacje o utylizacji oraz inne wymagane dokumenty znajdowały się w poprzednim sklepie. Zaznaczył, że był pewien, iż informacje te zostały przeniesione i wywieszono w nowej lokalizacji. Przeprowadzona kontrola wykazała brak informacji, ale zdaniem strony ciężko stwierdzić, czy zostały one zdarte przez osoby trzecie, spadły, czy zostały pominięte podczas zamieszania związanego z przeprowadzką. Ponadto przedsiębiorca poinformował, że wszystkie informacje znajdują się na należącej do niego stronie internetowej oraz, że zostały one wywieszono w sklepie jeszcze przed zakończeniem czynności kontrolnych. Strona dodała ponadto, że nigdy nie odmówiła odbioru zużytego sprzętu, a ilość klientów chcących skorzystać z takiej możliwości jest znikoma. Przedsiębiorca poinformował również, że w sprawie zakwestionowanych w toku kontroli sprzętów, zwrócił się do podmiotów wprowadzających je na rynek polski i z uzyskanych przez niego informacji wynika, że brakujące dane zostały uzupełnione.

17 kwietnia br. Wielkopolski WIIH, na podstawie art. 104 § 1 kpa oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c i d w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w związku z art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytym sprzęcie wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną

w wysokości 6000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

12 maja br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wniosła o uchylenie w całości decyzji Wielkopolskiego WIIH i umorzenie postępowania ewentualnie o zmianę w całości decyzji Wielkopolskiego WIIH i wydanie decyzji o odstąpieniu od nałożenia kary pieniężnej oraz pouczenia strony.

Pismem z 28 maja br. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 17 kwietnia br. (nr akt: D/KA.NR.8361.13.2023) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) - dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Wielkopolskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz

- art. 39 pkt 2 o zużyтым sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu oraz
 - art. 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. udostępniał na rynku sprzęt bez dołączonej do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy - zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 oraz potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c i d ustawy o zużyтым sprzęcie oraz art. 104 kpa. Tym samym działania Wielkopolskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła naruszenie:

- art. 92 w zw. z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit c i d oraz art 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużyтым sprzęcie w związku z art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 i 3 ww. ustawy, poprzez zastosowanie powyższych przepisów i nałożenie kary pieniężnej, pomimo iż w realiach sprawy występował szereg przesłanek pozwalających organowi na odstępianie od jej nakładania

oraz

- art. 93 ust. 4 ww. ustawy poprzez niezastosowanie, pomimo iż przedsiębiorca przedstawił organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, w tym posiadał dokumentację informacyjną w trybie art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ustawy, która została wydrukowana i wywieszona przed zakończeniem czynności kontrolnych oraz okazał informację opublikowaną na stronie internetowej firmy, z którą każdy konsument dokonujący zakupu mógł się zapoznać na urządzeniu elektronicznym przy stanowisku sprzedażowym. Ponadto strona powiadomiła podmioty wprowadzające urządzenia na rynek polski, co do których stwierdzono nieprawidłowości o zakresie braków. Braki te zostały przez te podmioty wyeliminowane. Następstwem opisanych powyżej okoliczności również nieprawidłowość, o której mowa w art. 39 pkt 3 została wyeliminowana przed wydaniem decyzji w sprawie.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, organ drugiej instancji stwierdził, że nie zasługują one na uwzględnienie.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, iż w momencie jej podjęcia, informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, a przedsiębiorca udostępniał sprzęt bez dołączonej do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli protokole D/KA.NR.8361.13.2023 z dnia 2 lutego 2023 r. podpisanym przez stronę bez uwag.

Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy ustawy o zużyтым sprzęcie

wskazują wprost, w jaki sposób i jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz jakie informacje powinny być dołączone do oferowanych przez niego wyrobów, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Nie ma znaczenia dla sprawy, że przedsiębiorca, jak twierdzi, posiadał informacje wymagane przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie oraz, że były one opublikowane na stronie internetowej należącej do przedsiębiorcy, z którą każdy konsument, jak twierdzi strona, dokonujący zakupu mógł się zapoznać na urządzeniu elektronicznym przy stanowisku sprzedażowym, bowiem podstawą do wymierzenia kary było stwierdzenie braku w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży ww. informacji. Przepisy w sposób prosty, jednoznaczny i niewymagający dodatkowej wykładni wskazują, że informacje powinny być przekazywane w formie pisemnej. Konsument nie ma obowiązku szukania na stronie internetowej dystrybutora istotnych dla niego informacji, jak ma postąpić ze zużytym sprzętem, tylko powinien mieć do nich łatwy dostęp w miejscu, w którym dokonuje zakupu sprzętu. Nawet jeżeli sprzedający uwidacznia takie informacje na stronie internetowej, prowadząc również sprzedaż stacjonarną, nie wypełnia nałożonego na niego przez ustawę obowiązku.

Podkreślić należy, że celem ustawodawcy było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić (czy to w punkcie sprzedaży - patrz art. 37 ust. 4, czy punkcie zbierania zużytego sprzętu - patrz art. 39 pkt 2 ww. ustawy) jak również poinformować konsumentów o zakazie umieszczania tego typu sprzętu łącznie z innymi odpadami i o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych (art. 39 pkt 3 ww. ustawy).

W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa zarówno w art. 37 ust. 1 - 3 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy a wszystkie udostępniane przez niego produkty powinny posiadać dołączoną informację zgodnie z art. 39 pkt 3 ww. ustawy.

Przepisy ww. ustawy jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty.

Zgodnie z wpisem w CEIDG strona prowadzi działalność gospodarczą od 14 stycznia 1996 r., tj. od 27 lat, więc tym bardziej, ze względu na fakt, że jest doświadczonym podmiotem gospodarczym powinien znać swoje obowiązki. Prezes UOKiK zauważa przy tym, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji oraz sprawdzenie, czy udostępniane produkty posiadają wszystkie wymagane dane jest okolicznością całkowicie zależną od strony i przeniesienie lokalizacji placówki handlowej nie może być usprawiedliwieniem dla nieprzestrzegania obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę. Niezrealizowane obowiązku informacyjnego nie można również potraktować jako „niewielkiego błędu o charakterze organizacyjnym”, co sugeruje strona.

Prezes UOKiK zauważa, że przedsiębiorca wprawdzie uzupełnił brakujące informacje oraz wycofał z obrotu do czasu uzupełnienia oznakowania zakwestionowany sprzęt, jednakże zaprzestanie naruszenia nastąpiło dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Jednocześnie należy podkreślić, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony od odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Z uwagi na powyższe organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o użytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie - udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku było zamierzone czy nie. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Ponadto, odnotować należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej.

W przedmiotowej sprawie nie można uznać, że strona nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Kontrolowany jako profesjonalista powinien znać przepisy regulujące jego działalność gospodarczą, a nieuwidocznienie wymaganych prawem informacji wynikało wyłącznie z jego winy.

Organ drugiej instancji nie ma wątpliwości, co do stwierdzonego stanu faktycznego, nie kwestionuje go również strona. Ustalenia kontroli wprost wskazują, na czym polegało naruszenie prawa przez przedsiębiorcę, dlatego Prezes UOKiK nie widzi podstaw do uchylenia decyzji i umorzenia kary pieniężnej.

W ocenie organu drugiej instancji okoliczności naruszenia prawa nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli. Organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy oraz uwzględnił

przesłanki, o których mowa w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie wymierzył karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych). Prezes UOKiK w całości podziela w tym zakresie ustalenia Wielkopolskiego WIIH. Organ drugiej instancji nadmienia przy tym, że wymierzona sankcja jest jedną z najniższych z możliwych określonych w ustawie, przy czym należy zaznaczyć, że za naruszenie art. 37 ust. 4 ww. ustawy przewiduje się karę pieniężną od 5 000 zł do 300 000 zł, a za naruszenie art. 39 pkt 2 i 3 od 5 000 zł do 500 000 zł.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Prezesa UOKiK argumenty stron należy uznać za bezzasadne.

W odwołaniu przedsiębiorca zarzucił ponadto naruszenie art. 189 f § 1 kpa w związku z art. 7a oraz 8 kpa poprzez niezastosowanie przepisu pomimo, że waga naruszenia przepisu była znikoma, a strona podjęła niezwłoczne działania, które pozwoliły na wyeliminowanie wszystkich nieprawidłowości, a tym samym naruszenia prawa przed zakończeniem postępowania.

W ocenie Prezesa UOKiK zarzuty naruszenia art. 7a oraz art. 8 kpa nie zasługują na uwzględnienie. Z zasady wyrażonej w art. 8 kpa wynika przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Wielkopolski WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego, a strona nie wykazała w żaden sposób naruszenia ww. przepisu.

Natomiast co do podniesionej przez stronę zasady wynikającej z art. 7a kpa, organ drugiej instancji wskazuje, że przedmiotem postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji nie było nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenia lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie nie zaistniały wątpliwości co do treści normy prawnej.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła trzech obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona jeszcze w toku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji jeszcze raz podkreśla, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na

stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 kpa nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że ustalenia kontroli wprost wykazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, a obiektywna ocena ustaleń kontroli przez Wielkopolskiego WIIH pozwoliła na uznanie iż zasadne jest wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego wobec konkretnego podmiotu.

Po analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, Prezes UOKiK uznał, że w niniejszym przypadku brak jest także podstaw do umorzenia kary w kontekście art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Obowiązujące przepisy ustawy o zużytym sprzęcie przewidują możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przestanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Wielkopolskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona przez Wielkopolski WIIH kontrola wykazała ponad wszelką wątpliwość, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Powyższy stan rzeczy potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w Protokole kontroli. Do ww. protokołu, strona nie wniosła uwag/zastrzeżeń w przewidzianym ustawowo 7-dniowym. Dokument ten stanowi niezbity dowód w sprawie, świadczący o naruszeniu prawa jakiego dopuścił się skarżący. Podkreślenia wymaga fakt, że to na dystrybutorze spoczywa obowiązek należytego dopilnowania, aby wymagane prawem informacje dla klientów w zakresie nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu oraz punktach zbierania tegoż sprzętu, znajdowały się za każdym razem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Wielkopolski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c i d ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przestanki zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 6 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone

nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł - 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł - 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Wielkopolskiego WIIH na poziomie 6 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie dolnej granicy z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z trzech przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 i 3 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania, czy też odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużycym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a